

СТАНОВИЩЕ

от проф. д.ю.н. Гергана Маринова,

член на научно жури, определено със заповед № РД-22-1655/15.07.2025 г. на ректора на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“, за защита на дисертационен труд за придобиване на образователната и научна степен „доктор“ по докторска програма „Наказателен процес“, професионално направление 3.6. Право,

относно дисертационния труд **„Разпоредителното заседание по Наказателно-процесуалния кодекс“ на Габриел Росенов Русев**

1. Данни за дисертанта и за докторантурата

Габриел Русев е завършил специалност „Право“ в Юридическия факултет на ПУ „Паисий Хилендарски“ през 2011 г. В периода 2011 – 2014 г. работи като юрисконсулт в различни дружества. От 2014 г. до 2019 г. е адвокат в Адвокатска колегия – Хасково. След спечелен конкурс и обучение в НИП (2019 – 2020 г.) е назначен за младши съдия в Окръжен съд – Кърджали. От 2021 г. и понастоящем е съдия в Районен съд – Пловдив. През същата година е зачислен за задочен докторант по наказателен процес в Катедрата по наказателноправни науки на ЮФ на ПУ.

При обучението му в докторантура са спазени съответните нормативни изисквания.

Дисертантът отговаря на минималните национални изисквания, доколкото е представил дисертационен труд и 4 публикации по темата на труда.

2. Оценка на дисертационния труд

Представеният дисертационен труд „Разпоредителното заседание по Наказателно-процесуалния кодекс“ е в обем от 173 стр., от които 161 страници научно изследване, включващо увод, четири глави и заключение, и 12 страници библиография.

Провеждането на открито разпоредително заседание бе въведено в действащия кодекс през 2017 г. Новата правна уредба основателно предизвика сериозен научен интерес, а и постави трудни за решаване практически въпроси, които допълнително стимулираха правната мисъл да търси и предлага решения. Затова е напълно обяснимо, че към темата се насочиха и млади изследователи – докторанти. Доколкото ми е известно, това е третата дисертация, анализираща разпоредителното заседание, която се представя за защита през последната година-две. До голяма степен докторантите са работили паралелно във времето, но самостоятелно и независимо един от друг, така че всеки от тези трудове е оригинално произведение на своя автор. Тези няколко съчинения на една и съща тема, особено ако бъдат публикувани, ще позволят на наказателноправната общност да проследи една сериозна и интересна дискусия по редица въпроси и са прекрасна база за сравнение на подходи, тези и аргументи. Това становище няма за цел да сравнява представения дисертационен труд с вече защитените, а да му даде самостоятелна оценка.

В увода дисертантът уточнява предмета на научното изследване, обосновава неговата актуалност и очертава накратко съдържанието му.

В глава първа е направен кратък историческия преглед на разпоредителното заседание и е изяснена неговата същност. В Глава втора са обсъдени въпросите, които се решават в откритото разпоредително заседание. В глава трета е разгледан редът за провеждане на разпоредителното заседание

и съдебният контрол върху него. Глава четвърта е посветена основно на проблемите, които възникват при прилагането на диференцирани процедури след провеждането на разпоредителното заседание. В заключението са систематизирани направените предложения *de lege ferenda*.

Дисертацията е четивна, тезите са ясно изразени, макар и понякога твърде лаконично, терминологията като цяло се използва коректно, но все пак някои непрецизности правят впечатление и бе следвало да се отстранят. Например, на с. 108 е използвано понятието „гласни доказателства“, което българската наказателнопроцесуална теория не познава, на с. 55 се говори за „предварително производство“, което НПК отдавна не урежда.

Основните приноси моменти на дисертационното изследване имат предимно практико-приложен характер. Дисертантът е съсредоточил своите усилия в това да идентифицира онези въпроси, които, които не са добре решени от законодателя, поради което поставят проблеми и пред практическата процесуална дейност. Посочвайки спорните въпроси, той предлага своите отговори. В някои части обаче изложението не успява да навлезе в дълбочината на проблема и да го разгледа от всички страни. Остава впечатлението за „плъзгане по повърхността“, за преразказ на закона, за изложение на общоизвестни неща, за разглеждане на въпроси, които вече са достатъчно добре изяснени и от теорията, и от практиката.

Втората насока, в която може да се търси приносното значение на дисертацията, е в систематизиране на съществуващото знание. Дисертантът стъпва на вече изразените в научни публикации становища, като ги представя на читателя и на тази база излага своите виждания - подкрепя или опровергава (отрича) вече изразените от други автори тези. За съжаление, понякога се задоволява само да посочи съществуващите позиции, без да изрази своята, или без да изложи подробни аргументи. Така например, посочва двете становища

относно органът, който предава на съд – прокурорът или самият съд, но не заема позиция, кое от двете поддържа (с. 29-30).

Третото измерение, в което дисертацията има приносно значение, е направените предложения *de lege ferenda*, въпреки че някои от тях остават с подчертано дискуссионен характер.

3. Данни за автореферата

Авторефератът отговаря на установените изисквания: коректно обобщава актуалността, предмета, обекта целите, задачите, методите на дисертационно изследване, структурата и съдържанието му; съдържа справка за научните приноси и за публикациите.

4. Заключение

Дисертационният труд „Разпоредителното заседание по Наказателно-процесуалния кодекс“ покрива изискванията на ЗРАСРБ, Правилника за прилагането му, както и на съответния правилник на ПУ „Паисий Хилендарски“. Давам му положителна оценка и предлагам на научното жури да присъди на Габриел Росенов Русев образователната и научна степен „доктор“.

19 Септември 2025 г.

Проф. д.ю.н. Г. Маринова